

Col·lecció Express

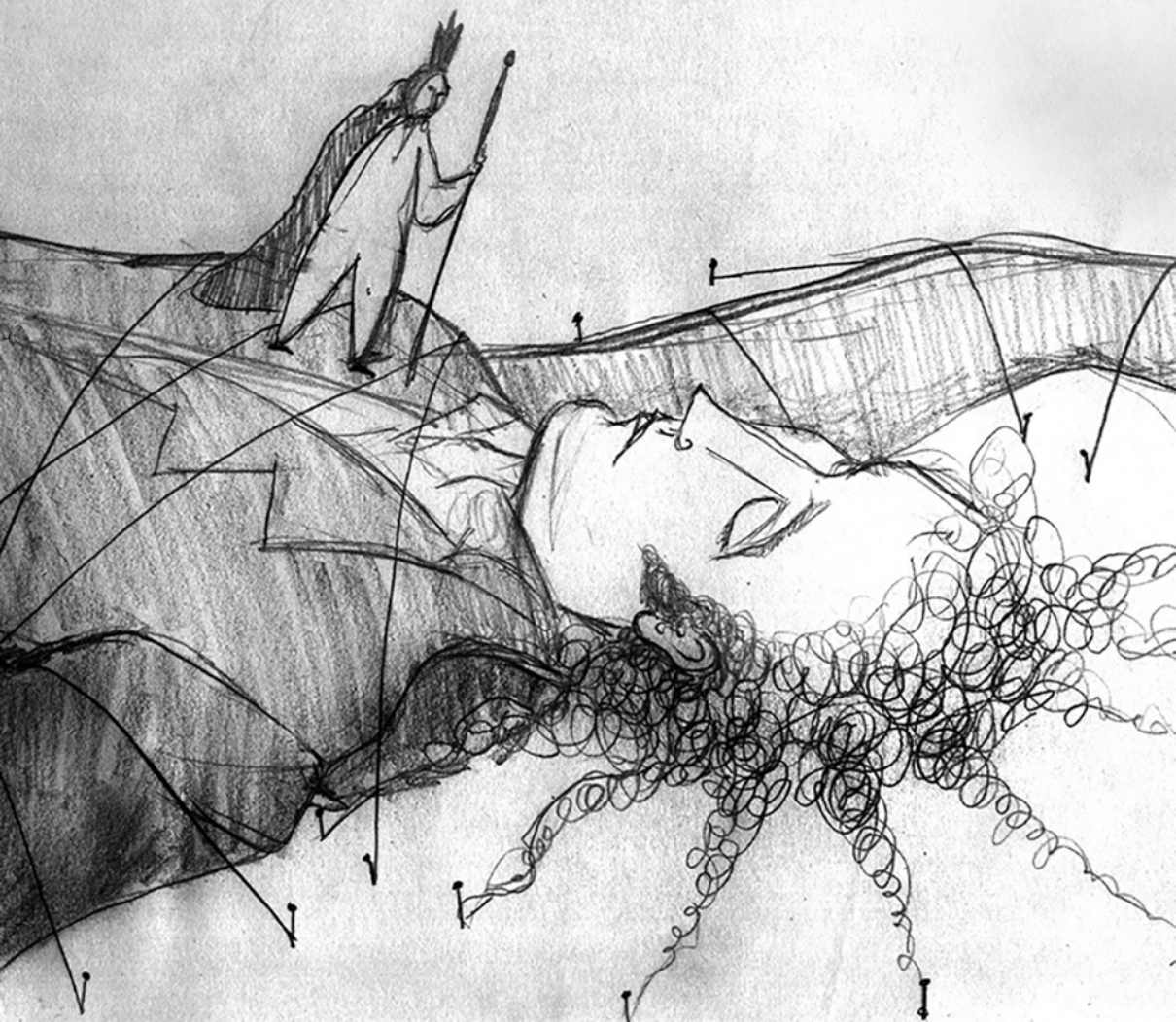
1

Gulliver *al país de Lil·liput*

■ Jonathan Swift

Versió d'Eugènia Salvador i Agnès Toda

Il·lustracions: Eva Garcés

1. Passió per viatjar

Vaig nèixer l'any 1675, al comtat de Nottingham, situat al centre d'Anglaterra. La meua família vivia en una casa al camp. Jo era el tercer de 5 germans.

Quan tenia 14 anys, em van enviar a un col·legi de **Cambridge**. M'agradava molt estudiar, però al cap de tres anys vaig haver de deixar-ho, perquè el meu pare no tenia prou diners per seguir pagant-me els estudis. Va aconseguir que un metge molt important de Londres, el doctor Bates, m'agafara com a aprenent. Mentre treballava per al doctor Bates vaig estudiar i llegir molt.

Jo volia ser metge, però també desitjava viatjar. Llegia llibres de medicina i uns altres de navegació, de matemàtiques i de tots els temes que pensava que em serien útils per a aprendre a navegar. Estava segur que algun dia podria embarcar-me per anar a conèixer països llunyans.

Cambridge és una ciutat situada a uns 80 quilòmetres al nord-est de Londres, coneguda per les seues universitats.

Els llibres que més m'agradaven
eren els que explicaven com era i com vivia la gent
en països que jo no coneixia.
Quan tenia diners, comprava llibres.
Però amb els pocs diners que m'enviava el pare
no podia comprar-ne molts.

Després de quatre anys vaig tornar a casa.
Gràcies al pare i a uns altres parents,
vaig aconseguir reunir prou diners
per anar a estudiar medicina
a la ciutat de Leyden, al sud d'Holanda.
En acabar els estudis vaig tornar a Londres.
El doctor Bates, el meu antic professor,
em va aconseguir feina a bord d'un vaixell, l'*Oreneta*.

Vaig navegar durant tres anys i mig
i vaig visitar molts països.
Després vaig tornar a Londres per treballar com a metge.
El doctor Bates m'enviava pacients seus,
de manera que tenia feina assegurada.

Vaig llogar una casa i un temps després
em vaig casar amb una jove, Mary Burton,
filla d'un fabricant de calcetins.

El seu pare ens va donar 400 lliures de regal de noces.

Dos anys després, el meu amic i mestre,
el doctor Bates, va morir.
Sense els pacients que ell m'enviava,
cada dia tenia menys feina.
Vaig haver d'embarcar-me una altra vegada
per guanyar-me la vida.

Vaig fer diversos viatges, a Amèrica i a l'Índia
i vaig guanyar molts diners.
Sempre que podia, llegia llibres dels millors autors,
dels antics i dels moderns.
I quan baixava a terra,
em fixava en els costums de la gent del país
i intentava aprendre'n l'idioma.
En vaig aprendre uns quants,
perquè tinc molt bona memòria.

Després de sis anys, altra vegada vaig cansar-me de la mar
i vaig decidir tornar a casa amb la família.
Ens vam traslladar a un barri de Londres
que estava al costat del riu Tàmesi,
on arribaven vaixells d'arreu del món.
Sempre hi havia molta activitat.
Quasi tots els homes d'aquell barri
treballaven carregant i descarregant vaixells.

Vaig pensar que allí devien necessitar un metge
i que tindria molts pacients.
Però no va ser així.
Vaig treballar allà durant més de tres anys,
però vaig guanyar molts pocs diners.
No podia mantenir la família
i vaig embarcar-me novament com a metge
en un altre vaixell, l'*Antilop*.
Aquest vaixell anava en direcció a les illes del Mar del Sud.
En deien així d'unes illes
que hi havia al sud de l'oceà Pacífic,
a l'est d'Austràlia.

2. Rumb als Mars del Sud

El 4 de maig de 1699, vam eixir de Bristol,
un port del sud-oest d'Anglaterra.
Ens vam dirigir al sud,
per passar el cap de Bona Esperança,
a l'extrem sud de l'Àfrica, i tombar després a l'est,
rumb cap a l'oceà Pacífic.

Els primers mesos vam tenir bon oratge.
Però quan ja ens apropàvem a Austràlia,
l'oratge va canviar completament.
Feia fred, el cel estava ennuvolat i plovia molt.

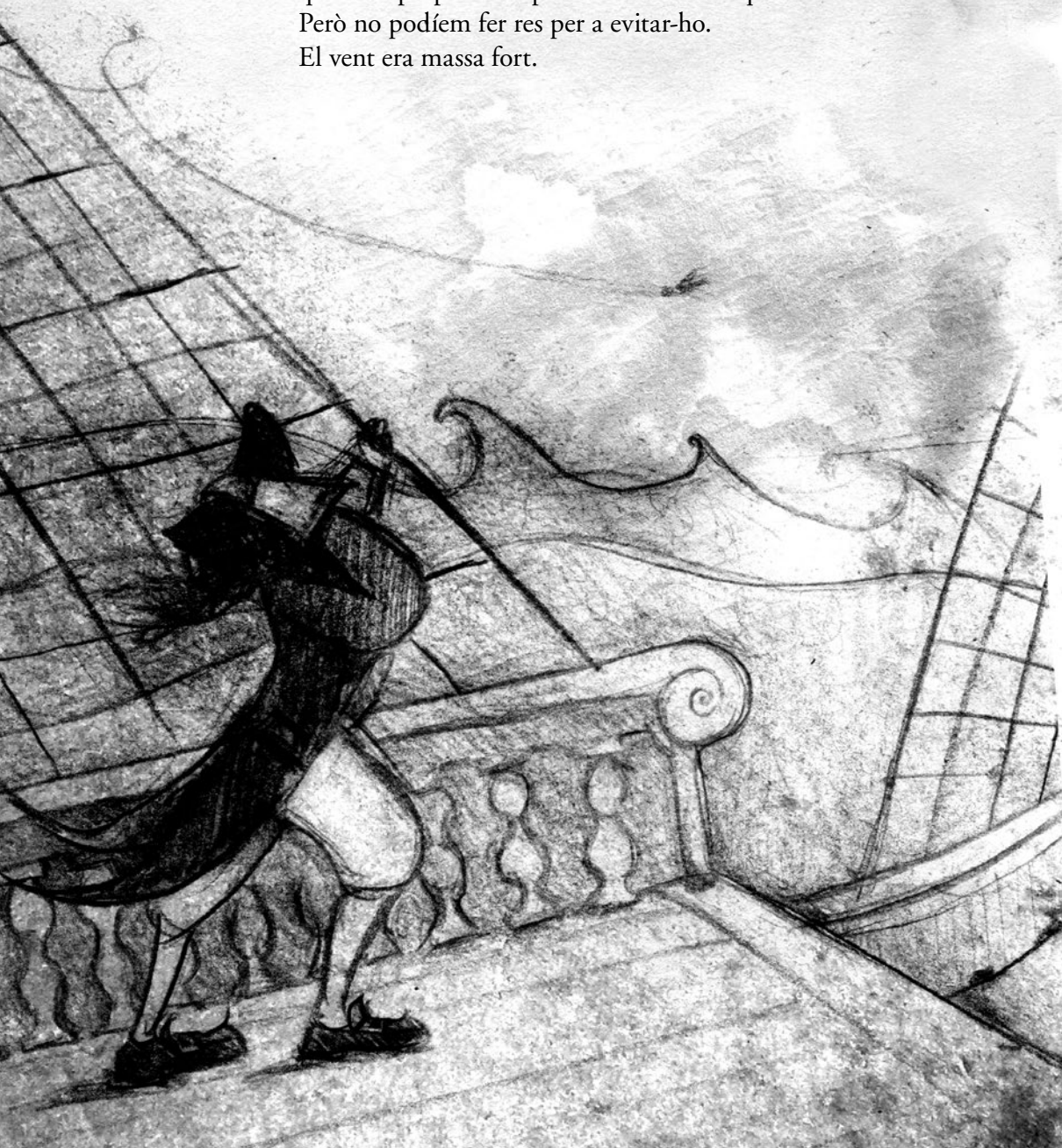
Aleshores ens va sorprendre una forta tempestat.
El vent bufava fort i aixecava onades tan altes
que més d'una vegada van estar a punt de bolcar el vaixell.

Al matí del dia 5 de novembre
el temps va empitjorar encara més.

El vent bufava més fort que mai, plovia,
i no podíem veure cap on anava el vaixell.

12 mariners van morir per un excés d'esforços
i mala alimentació.
La resta vam sobreviure, però estàvem molt dèbils.

De sobte, un dels homes va veure
que ens apropàvem ràpidament a unes roques.
Però no podíem fer res per a evitar-ho.
El vent era massa fort.

3. Naufragi

El vaixell va xocar violentament contra les roques,
que van obrir un gran forat en un dels costats,
per on entrava l'aigua.
Va començar a afonar-se.

Corríem en totes direccions sense saber què fer.
Cinc homes i jo
vam aconseguir baixar una barca a l'aigua.
Hi vam pujar i vam començar a remar
per allunyar-nos de les roques.
Aviat vam veure com l'*Antílop* s'afonava.

Calcule que vam remar unes deu **milles**.
Ja no podíem més; estàvem morts de cansament.
El vent empenyia contínuament la barca cap a les roques,
tot i els nostres esforços per allunyar-nos-en.

De sobte, un fort colp de vent va tombar la barca.
Tots vam caure a la mar.
Mai més no he tornat a veure els companys de la barca
ni tampoc els que es van quedar al vaixell.

Una **milla** és una unitat de mesura de distàncies utilitzada als països anglosaxons.
La milla nàutica equival a 1.852 metres.

Vaig nadar i nadar, deixant-me portar per les onades.
De tant en tant provava de tocar fons amb els peus,
però no hi arribava.
Estava tan esgotat que em vaig rendir
i vaig deixar de nadar.

M'anava a fonant i quan ja pensava que moriria ofegat,
els peus van tocar el fons!
Vaig començar a caminar.

Mentrestant, la tempestat s'havia anat calmant.
El fons era molt poc inclinat
i per a arribar a la costa
vaig haver de caminar ben bé una milla.

Quan vaig eixir de l'aigua
calcule que devien ser al voltant de les 8 de la vesprada.
Vaig caminar uns 500 metres terra endins
sense trobar ningú ni cap casa.
Potser estava massa dèbil per a veure-hi res.

Tenia son i estava molt cansat.
Feia una temperatura agradable
i el terra estava cobert d'una gespa curta i suau.
M'hi vaig estirar i de seguida em vaig quedar adormit.

4. Em fan presoner

Vaig dormir profundament, potser unes 9 hores,
perquè quan em vaig despertar tot just clarejava el dia.
Vaig intentar posar-me dret,
però no em podia moure.
M'havia adormit de panxa enlaire,
i em vaig trobar amb els braços i les cames lligats al terra.

Els cabells, llargs i espessos,
també els tenia subjectats al terra.
Notava com si estiguera lligat amb unes cordes molt fines.
Només podia mirar cap amunt.

El sol va eixir prompte. Era calent i brillant.
Com que no podia girar el cap, em feia mal a la vista
i no em deixava obrir els ulls.

Sentia molt de soroll al meu voltant,
però no podia girar el cap per mirar què passava.

Després d'una estona,
vaig notar alguna cosa a la cama esquerra
que avançava cap al pit
i que se'm situava prop de la barbata.

Era alguna cosa viva, que es desplaçava suaument
per damunt del meu cos.
Vaig abaixar la mirada tant com vaig poder
i vaig veure que era un ésser humà diminut.

Devia fer uns 15 centímetres d'alçària.
A les mans, hi portava un arc amb una fletxa
i tenia més fletxes en una bossa que duia a l'esquena.
Després vaig notar que uns quants homenets més
escalaven el meu cos.
Devien ser uns 40.

No podia creure el que veia.
Sorprés i aterrit, vaig cridar fort
i els vaig espantar tant que van arrancar a córrer.
Uns quants van saltar al terra i es van fer mal.

Però ben aviat van tornar a enfilarse'm al damunt.
Un d'ells se'm va acostar molt a la cara
i va parlar amb una veu alta i clara,
però jo no entenia la seua llengua.
Els altres van repetir les mateixes paraules.

Jo estava molt inquiet
i vaig començar a fer força
per deslliurar-me de les cordes que em lligaven.

Vaig trencar-ne unes quantes
i vaig arrancar del terra alguns dels pals
on estaven subjectades.
Així vaig aconseguir que el braç esquerre em quedara lliure.
També vaig girar amb força el cap a la dreta
i algunes cordes que me'l subjectaven es van aflluixar.

En veure que intentava alliberar-me'n,
algú va començar a donar ordres cridant.
I van començar a disparar-me fletxes
que se'm clavaven com agulles a la cara i a les mans.
Vaig notar-ne ben bé unes 100.
Feien molt de mal.

Vaig cridar de dolor,
tot cobrint-me la cara amb el braç esquerre,
i vaig intentar trencar les cordes
que encara m'immobilitzaven.
Però aquelles criatures
no paraven de llançar-me fletxes i llances.

Per sort, la jaqueta que duia era d'una roba molt gruixuda
i les llances i fletxes no la travessaven.
Vaig decidir quedar-me quiet fins que arribara la nit.
Pensava que quan es fera fosc
em podria deslliurar de les cordes
amb el braç esquerre que tenia lliure.
En veure que no em movia, van deixar de disparar-me.